

Merülés

Sötétedés után ő sem lát ki a hanyatlásból.
Ágyékára tapad a folyó, a hold átgurul a sztrádákon.
Víz alatt a város tegnapi fényei: üvegpalota,
termeiben kiállítás, tükörterem, torkot fojtogató
éjszaka, féklámpák karambol előtti csóvái.
Nem tudja, merre a kijárat,
nem tudhatja, mennyi a visszhang lépései között még,
a mederfenék meghatározza a sodrást –
lepedőn pihennek a nyálkás kövek, nehezedő súlyok,
kavicsok zsebében, így indul a dunai útra,
vállára veszi a folyót,
mert úgy akar a köveken haladni, mint aki a holdjárást
másolja a mélyben, hordalékul csak élete terheit
cipelve: finoman megágyaz a fenéken,
leoldva magáról indulás előtti, utolsónak is
szép leánymosolyát.